

Tisztelt Püspök atya, Tisztelt Alelnök Úr, Tisztelt
Hölgyeim és Uraim!

Dr. Közi Horváth József neve mindig szóba kerül, amikor a Paulinum kollégium valamelyik volt lakójával találkozom. A volt kollégisták örömmel gondolnak vissza az ott töltött éveikre. Ez különösen annak köszönhető, hogy Közi Horváth atya volt a kollégium vezetője 1957 -65 között. Ötven év után is nagyon tisztán látom, ahogyan ott áll a kollégium előterében és várja diákjait ebédre. Ebéd közben odaült valamelyik asztalhoz és együtt evett velünk. Ez a családias együttlét sokat jelentett számunkra, mert mindegyikünk szülők nélkül jött el Magyarországról 1956-ban, sokan csak 15-16 évesen. Mivel mi elmenekültünk, nem utazhattunk Magyarországra, mert ott börtönbüntetés várt volna ránk. Ezt a fenyegetettséget 1963-ban egy amnesztia szüntette meg. Így Közi Horváth atya a pótapa szerepét is betöltötte. Sokszor érdeklődött, milyen eredmények születtek a vizsgán. Bátorított bennünket, hogy csak

tanuljunk, mert a szakmai tudást nagyon fontosnak tartotta. Közi Horváth atya bízott abban, hogy tudásunkat még Magyarországon is fogjuk tudni kamatoztatni. Hazaszeretetre nevelt és tanított bennünket. Pro és kontra estéket rendezett, ahol egy bizonyos témát ellenkező szemszögből kellett megvilágítani. Tudta, hogy amikor kikerülünk a munka világába, más ember véleményét is figyelembe kell venni és vele együtt dolgozni. Ez az alapfeltétele annak, amit modern nyelven team-work-nek, magyar nyelven csapat-munkának hívnak és oly fontosnak tartanak. Filozófiai hétvégekre pedig egy jezsuita filozófust hívott meg. Közi Horváth atya alapvető meggyőződése az volt, hogy a kommunizmus meg fog bukni, mert az hazugságra és istentelenségre épül. Ezt jól látta előre, és be is következett. Közi Horváth atyának nagyon segítőkész szíve volt. Bármikor fordulhattunk hozzá tanácsért, segítségért és ha a hónap végéig nem tartott ki valakinek a pénze, akkor kiségitette azt. Mindig

örültünk, amikor láthattuk az atya örömteli mosolyát és hallhattuk bátorító szavait.

Dr. Közi Horváth emléke úgy ragyog fel előttem, mint a tűztorony a viharos tengeren. Ő megmutatta nekünk a helyes utat, reménnyel éltetett bennünket, hogy el ne csüggedjünk és arra tanított bennünket, hogy megtartsuk magyarságunkat.

Isten áldásával nyugodjon békében szeretett szülőfalujában, Agyagosszergényben.